

Sygn. akt II CZ 88/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Monika Koba

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko P. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2016 r.,
zażalenia strony pozwanej
na wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt X Ga [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w P. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 9 czerwca 2015 r., w sprawie z powództwa M. Z. przeciwko P. [...] spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., o zapłatę.

Orzeczenie zaskarżył pozwany zarzucając m.in. naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. Pozwany wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowości uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c.. Przedmiotem badania Sądu Najwyższego jest zatem jedynie istnienie formalnych, procesowych podstaw wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Stanowisko odmienne oznaczałoby przyzwolenie, by zażalenie to stanowiło substytut skargi kasacyjnej, a więc środka prawnego zasadniczo innej rangi, sformalizowanego i mającego szansę rozpoznania przez Sąd Najwyższy tylko w wypadku spełnienia określonych przesłanek; mogłoby także prowadzić do obchodzenia przepisów o skardze kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., II CZ 8/16, niepubl.). Z tego względu poza zakresem kontroli pozostają zarzuty skarżącego dotyczące błędnej wykładni przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 672 ze zm.) i uchwały nr XVI [...] Sejmiku Województwa [...] z dnia 30 stycznia 2012 r.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów

merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja występuje. Sąd Rejonowy uznał, że sam fakt zlokalizowania nieruchomości powoda w terenie objętym regulacją uchwały sejmiku nie oznacza uprawnienia do wystąpienia z roszczeniem odszkodowawczym przeciw pozwanemu, skoro postanowienia uchwały nie dotyczą bezpośrednio nieruchomości powoda. Natomiast Sąd Okręgowy przyjął, że w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje również obniżenie wartości nieruchomości wynikające z wyłączenia żądania zaniechania immisji, co stanowi zawężenie granic własności i prowadzi do konieczności znoszenia hałasu. Dokonanie przez Sąd Okręgowy odmiennej oceny zasady roszczenia powoda, spowodowało konieczność poczynienia istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (ustalenie czy nieruchomość powoda rzeczywiście straciła na wartości, czy wynika to z utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania), których Sąd Rejonowy z powyższych przyczyn zaniechał. Uzupełnienie postępowania dowodowego oraz dokonanie tych brakujących a niezbędnych ustaleń faktycznych przez Sąd Okręgowy, doprowadziłoby do pozbawienia stron - w razie niekorzystnego dla nich wyniku sprawy - możliwości poddania orzeczenia kontroli instancyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

aw

jw